

Recensie: Effet Bekkrell****

Spoor Oost Antwerpen
zaterdag 6 januari 2018

foto © Massao Mascaro

Recensie:

Een erg rebelse voorstelling die circus wel opnieuw lijkt uit te vinden. Dat serveren de vier jongedames - Fanny Alvarez, Sarah Cosset, Océane Pelpel en Fanny Sintès - van Effet Bekkrell. Een rock 'n rollvoorstelling ook waarbij ze meteen mondstukken indoen. Een bitchfight volgt al snel tussen twee van hen waardoor het geheel even een mengeling van worstelen en (hand)acrobatie lijkt en zo behoorlijk verfrissend overkomt. Wat we verder te zien krijgen, is acrobatie aan de verticale barre, koorddans, (lucht)acrobatie aan het koord en via de wiplank maar dat alles niet op een klassieke, gekende manier gepresenteerd. Met stip is Effet Bekkrell dat geregisseerd werd door Julien Lefeuvre en Florent Padelou dan ook de meest vernieuwende voorstelling geworden van Wintervuur.

Er zit ook humor in de voorstelling. Wanneer het koord dat in een u-vorm naar de nok leidt met een katrol en via een andere terug naar beneden komt, zorgt dat voor een verticaal spelletje touwtrekken tussen de vier. Een van hen is het bazigst van al, wil de lucht in vliegen via de wiplank en doet daarvoor beroep op een collega die op de plank moet vallen bij het koordansen. Dat gebeurt op den duur automatisch. Ze is nog maar net op het koord en laat zich als een plank vallen op de wiplank. Tot ze terug overgaat in koordansen en haar collega helemaal alleen laat zonder een act. Ook wanneer de vier het uiteinde van een koord zien als een soort van microfoon en daar levensvragen aan beginnen stellen bijvoorbeeld, is dat behoorlijk grappig, net als het moment waarop een acrobate in het midden van de wiplank staat en de drie andere de plank met de acrobate op vooruittrekken alsof zij drie paarden zijn (let ook op de mimiek en de tics van een paardenhoofd die ze perfect nabootsen) terwijl de vierde zich als een bazige strijder voordoet op de wiplank die voor strijdwagen moet doorgaan. Tot een van de paarden uitbreekt ...

Aan het koord zien we links drie vrouwen hangen en zich optrekken tegenover rechts 1 met de wiplank aan het touw. De twee ruziënde acrobates proberen elkaar te bereiken en de bazige maant de anderen aan om het koord van links naar rechts te laten schommelen zodat ze met haar uitgestoken hand die van de andere kan bereiken. Terwijl de spots die het vierkante speelveld omzoomen ondertussen half gedemonteerd wat chaotisch hangen te bengelen en het koud blauwe licht plaats gemaakt heeft voor witte en iets warmere kleuren, komt er rook op de scène. Het lichtplan van Clément Bonnin tilt de voorstelling op die manier ook op.

De finale kondigt zich aan waarbij elk van de vier aan hun nummer staat, hangt of ligt, de pole, de koord, het koordansen en de wiplank en uiteindelijk de zaak gesloopt wordt inclusief de pole met daaraan de acrobate. Destructie lijkt dus het sleutelwoord van dit atypische Effet Bekkrell dat overigens zeer sterk eindigt waarbij de vier op de wiplank met al hun hebben en houden zich de nok inhijzen wanneer een tweetal links de kabel aanspant die eigenlijk bestemd is voor het koordansen ... De artiesten gaan dus op een zeer onconventionele manier om met hun acrobatietoestellen. Net dat maakt deze eigenzinnige voorstelling erg interessant.

< Bert Hertogs >

creatie Fanny Alvarez, Sarah Cosset, Océane Pelpel en Fanny Sintès geluid Thomas Laigle licht Clément Bonnin regie Julien Lefeuvre en Florent Padelou kostuumontwerp Lorenzo Albani mise en scène Pierre Meunier artistieke ondersteuning en productie Anna Tauber artistiek advies Marie-José Mondzain

